

TOT RECORDANT LA

CRISTINA

JUNY DE 2020.

SEMPRE ET RECORDAREM!

CRISTINA FANÉ I OTÍN

3 de maig de 1978 – 3 de juny de 2020

RECORDANT LA CRISTINA (Lectura de Miquel al funeral)
--

Quan veus venir la mort d'un fill, la primera reacció és **no acceptar-ho**. Quan es confirma: el **desencaix**, el **plor** i el **desconsol**.

Després, mica en mica, tens moments de serenor, i arriben **les reflexions**.

La nit d'abans d'ahir, petonejant el cos mort de la meva filla, vaig veure de front la **crua realitat de la mort física**, biològica. El càncer ens la havia arrabassat i la ciència, avui tan avançada, **res hi havia pogut fer**.

La meva Cristina, però, **ja no estava allà dins aquell cos**, allò era només "el que havia estat" el seu cos. Calia, doncs, cercar el consol en la **espiritualitat**.

Imagino que **cada credo**, cada cultura, te les seves formes per aconseguir el consol. La nostra en te **algunes de ben vigents**. És, entre tantes altres, el cas de **l'amor mutu**, col·lectiu,.

Si. La Cristina era una persona sana, forta, esportista, molt conscienciada dels problemes del món d'avui però, sobre tot, **abocada als seus fills**.

Amb el seu somriure sempre a punt, **es feia estimar. Molt! Molt i per molta gent**.

No. Jo **no em vull pas acomiadar** de la Cristina. En tot cas, de les seves **despulles**, es clar.

Ella segueix aquí **en el record** dels qui tan la hem estimat. i es per això que us agraïm a tots, sincerament, el vostre **acompanyament** i el vostre **escalf**.

Moltes gràcies.

Miquel Fané, 5 de juny de 2020.

L'AMOR DE LA CRISTINA", (Lectures de Carles i Anna)

La nit del 3 de juny vaig rebre una trucada inesperada de l'hospital on estava ingressada la Cristina, la meua Cristina. mentre hi anava, un món d'ombres fosques m'emboiraven el cap.

I sí, quan vaig arribar el món se'm va enfonsar. La Cristina havia tingut una complicació derivada de la seva malaltia i s'havia anat d'aquest món....s'havia mort.

Durant aquests dies posteriors s'han barrejat molts sentiments; ràbia, tristesa, dolor, incredulitat...però també amor i pau. Difícil d'entendre però és així.

Hem rebut moltes mostres de condol, amics i familiars afectats i persones que no conec que m'han transmès el seu sentiment... a tots no els hi sortien les paraules ja que què pots dir en un cas així?

Bé, després de la vetlla al tanatori (on ha vingut molta gent a despedir-se i a donar ànims) finalment hem fet la cerimònia a l'església. Un funeral que la Cristina m'havia demanat que fos senzill.

M'han demanat si puc transcriure les paraules que vaig dir al funeral, així mateix, també posaré les paraules que va dir la meua filla l'Anna sobre la seva mare.

“Per mi, la meva mare era la millor mare del món.

Ja sé que per tothom la seva mare és la millor però si la meva mare no era la millor, era la més forta. D'això n'estic segura.

Almenys ara sé que descansarà en pau i no tindrà més dolor”.

ANNA (10 anys):

“Com sabeu molts, no sóc de paraules, o sigui que em costarà dir-vos aquestes quatre coses.

Primer de tot, agrair-vos en nom de la família totes les mostres d'afecte que hem rebut aquests dos dies. Hem vist molt d'amor a les vostres cares i sobretot he vist com no sabíeu què dir, com consolar-nos i de debò us dic que no cal dir-nos res, que sabem què ens voleu dir (ràbia, tristesa...és que no tocava).

Tots sabeu com era la Cristina; alegre, senzilla, sempre intentant ajudar els demés, fins i tot, durant aquests últims dies.

Crec que si ens està veient per un foradet li faria "vergonya" de ser el centre d'atenció, no volia ser mai protagonista, es posaria vermella...

I ara ve la paraula que per mi és la definició d'ella en tots els sentits. És AMOR.

Amb la Cristina ens vam conèixer quan jo creia que no podria tornar a tenir aquest sentiment, però va passar. L'amor entre nosaltres va estar-hi des del primer dia fins avui (i no s'acabarà)...amor per la família, amor per les amistats... sobretot AMOR PELS SEUS FILLS.

Martí i Anna, aquest amor us acompanyarà sempre; sabeu que la mama sempre estarà dins nostra, per la manera com us hem educat, ensenyat les coses de la vida perquè la mama volia que fóssiu unes grans persones, justes, alegres, molt felices.

I sí, Martí i Anna; no és just el què ha passat però junts tirarem endavant i ens farà molt forts per sempre.

Doncs bé, aquest amor de la Cristina pels fills, per mi, per tothom qui coneixia em reafirma que ella, la Cristina, haurà deixat petjada en les nostres vides, una petjada que no esborrarà res ni ningú.

Voldria dir més coses, però no puc; només que aquests últims dies vam parlar molt la Cristina i jo sobre el futur, del què podia passar i parlant, parlant em va dir que si passés “alguna cosa”, s'anava ben tranquil·la d'aquest món; que els nens estarien molt bé amb mi. I això la feia feliç.

Per mi, aquestes paraules em van donar PAU. Es va saber estimada per tothom i va lluitar lo increïble per estar amb nosaltres, els metges al·lucinaven de la seva força.

Al final no ha pogut ser, però Cristina sempre estaràs dins dels nostres cors.

Per acabar, m'agradaria que recordéssiu la Cristina com era: feliç, una gran mare enamorada dels seus fills, de mi, de tothom. Ens ha fet millors.

Em va demanar que si passava "algo" li agradaria que sonés una cançó d'en Joan Dausà, la cançó "Caure no feia mal" que li agradava escoltar mentre corria. Així és com la recordaré jo: lliure, sense cap mal a sobre...

Moltes gràcies a tots"

CARLES:

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

El diumenge, Maria Magdalena se'n va anar al sepulcre de bon matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre i es va quedar plorant a fora, a la vora del sepulcre. Mentre plorava, s'ajupí per mirar dins el sepulcre i veié dos àngels vestits de blanc, asseguts al lloc on havia estat posat el cos de Jesús, l'un al cap i l'altre als peus. Ells li diuen: «Dona, per què plores?»

Ella els respon: «S'han endut el meu Senyor i no sé on l'han posat». Així que acabà de dir aquestes paraules, es girà enrere i veié Jesús allà dret, però no s'adonava que fos ell. Li diu Jesús: «Maria!»

Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus: «Rabuni» —que vol dir «mestre». Jesús li diu: «Deixa'm anar, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: «Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu».»

Benvolguts, com us deia al començament d'aquesta celebració, son aquests uns moments realment difícils, on ens manquen les paraules. I ens manquen perquè en el nostre camí formatiu ens han ensenyat moltes coses, i ens han capacitat tècnicament per anar endavant davant de mil-i-unes dificultats, però davant la mort d'una persona estimada, que tenia encara tota una vida per endavant, de sobte, el què ens han ensenyat, no ens serveix per expressar el què vivim. I es fa un gran silenci en el nostre cor mentre ens apropem als seus familiars més propers, i neix en nosaltres el desig d'abraçar-los i que sentin que, tot i que no podem compartir el seu dolor, sí que volem que sàpiguen que estem al seu costat.

Aquestes senzilles paraules que us compartiré, doncs, m'agradarien que fossin l'abraçada que jo us puc donar, en nom d'aquesta parròquia que us acull. Ahir, quan us vaig venir a saludar,

em vau destacar de seguida, dos aspectes preciosos de la Cristina: El primer es que estimava amb desmesura, i el segon la seva alegria, que transmetia felicitat. I de seguida em va venir al cap que la vida de la Cristina es podria resumir, senzillament, amb una bonica frase: «l'alegria d'estimar». I és aquesta frase, justament, la que va començar el títol d'una de les boniques exhortacions que ha escrit el Papa Francesc, on es parla de la vida en parella i on diu: «La parella i els fills son una veritable escultura vivent, que quan s'estimen, mostren al món la bellesa per la qual existim». O sigui, que cada família és alhora un retaule preciós, una escultura preciosa que mostra que el sentit de l'existència no està en el què fem, sinó en el com ho fem i amb qui decidim de fer-ho, de viure-ho. I, justament, el què em dèieu amb les vostres paraules, era que la Cristina ho vivia així. Que era conscient que vosaltres quatre éreu un veritable testimoni de l'amor enmig del món. Que el què importava per a ella era com feia les coses i amb qui les feia. I les feia amb amor i alegria, i les feia amb vosaltres. I per això, hem llegit aquest evangeli. L'evangeli ens explica la historia de Jesús de Natzaret, pels creients, com jo mateix, el Fill de Déu que ressuscitant va vèncer a la mort i ens va donar nova vida. És per tant, per a nosaltres, una obertura a l'esperança, perquè vol dir que la mort queda il·luminada per una Vida que acaba guanyant, que la mort no és el final, sinó el començament d'una nova etapa. Però fins i tot pels no creients, la figura de Jesús és il·luminadora. Si us hi heu fixat, en l'evangeli que hem escoltat, hi ha dues persones joves: Jesús i Maria Magdalena. Maria Magdalena havia tingut la sort de trobar a Jesús en el seu camí, ella que era jutjada per la societat, de sobte es va sentir estimada d'una manera diferent, perquè ella també va saber veure que a Jesús, tampoc li importava el què feia, sinó com ho feia, i amb qui ho volia fer. I Maria Magdalena va descobrir que l'havia triat a ella, va descobrir la seva vocació. I això havia canviat la seva vida. Per això, quan maten a Jesús, quan perd una persona realment estimada per ella, queda desconsolada davant d'aquella tomba que ha esdevingut el seu final. I mentre plora, sent en el seu cor que aquell amor que havia sentit, no podia desaparèixer i la veu de dos àngels la desperta i li diuen: «Vés endavant. No t'aturis. Jesús no ho voldria». I ella mira al seu voltant

i no hi reconeix a Jesús. Perquè? Perquè busca un passat que ja no tornarà. I Jesús la crida pel seu nom. El nom amb el que es va sentir estimada per primera vegada i ella el vol agafar: Queda't aquí. Però Jesús li diu: «No m'agafis, deixa'm marxar i explica als altres que m'has trobat». Trobo que és una escena d'una gran profunditat, i el què crec que hauríem de retenir d'aquest evangeli. Ja no es tracta de voler reviure cada dia un passat que ja no existeix, d'ancorar-nos en un dolor que encara ens el farà créixer més, sinó d'agafar tot allò que la Cristina us va deixar i us va ensenyar, i convertir-ho en un record agraït que us faci viure un present ple d'ella i que us envii cap a el futur que ella hauria volgut per a tots vosaltres, conscient com era de la sort d'haver-vos tingut al seu costat. I explicar-ho a les generacions que us seguiran.

I per acabar, ahir, també, la família m'explicava el lligam i el bon record amb Mn. Martí Amagat. Suposo, doncs, que a casa el seu nom deuria sortir amb més d'una conversa i que formava part de la vida de la Cristina. Per això, em permeto acabar amb un dels bonics poemes que havia escrit i que s'adiu a aquest moment.

*La vela blanca es ja a la riba
per emportar-se'n el meu cor
i aquelles dolces alegries
que he anat desant en un racó.*

*M'emportaré la llum que canta
quan neix el dia en el sorral
i la gavina que l'escampa
com pluja d'or damunt el mar.*

*Ja surt del port la vela blanca
i jo m'en vaig cap a ponent,
adéu, amics, que m'estimàveu,
d'ara endavant seré un estel.*

*I quan al vespre el cor endola
la por, tristesa o solitud
vindré amatent al costat vostre
per dar-vos pau, consol i ajut.*

Descansa en pau Cristina, i sigues l'estel en la nit dels qui t'han estimat, perquè ja formes part de nosaltres.

QUANT DE DOLOR!, QUANT D'AMOR!

Al funeral de la meva filla, deia que, jo, no em volia acomiadar de la Cristina, que estava aquí, en el nostre record. Oh, i tan que hi és!

Ahir vaig mecanografiar l'esborrany manuscrit -que el meu gendre havia trobat- del "comiat" que m'havia fet la Cristina a mi, el 2016, quan la metàstasi del càncer me l'havien diagnosticat a mi i tots preveiem la meva mort imminent. QUANT D'AMOR contenia! I QUANT DE DOLOR, al llegir-lo jo ara, amb els papers tan cruelment canviats!

No. No es just que jo, que ja he viscut, segueixi aquí, driblant el càncer, per veure com una filla, en plena vida i dos fills preciosos, encara ni adolescents, en pocs mesos ens és arrabassada per "la bestia" sense poder-hi fer res.

Un missatge de whatsapp que conservo, em permet sentir de la seva pròpia veu un "fins demà, pare." de comiat, encara que sigui fora de context. Jo des de aquí li contesto: FINS SEMPRE, CRISTINA!

El teu pare

NO VISITIS PANTEONS

Davant la meua imminent intervenció quiro-oncològica, el dol em fa sentir que, un cop anestesiat, tan de bo no em despertés i pogués anar a retrobar-me amb la meua filla.

Però, no!. La raó em diu que si sobrevisc és perquè haig de viure. El mon segueix rodant amb pares, germans, fills i tanta gent que ella estimava.

“No visitis panteons
ni omplis de flors les tombes.
Omple d’amor els cors
en vida, amic
en vida!”

(Poema divulgat per Mn.Martí Amagat -desconec l'autor-)

“... NO HAY CAMINO”

Quan veus una vida estroncada per la meitat, vols imaginar el que hagués pogut ser aquesta vida en aquesta meitat mutilada.

Però, això, es cada cop mes difícil, doncs ni tan sols podem intuir quin camí seguiran els esdeveniments en un mon futur tan canviant com ja és el nostre.

Es per això que davant la mort prematura d'un ser estimat, el volem reviurel en el record del camí que vam fer junts en temps passats.

Però, quan ho intentem, veiem que això tampoc és tan fàcil. Els temps passats eren uns altres i nosaltres també. És talment com diu el poeta: la vida NO ÉS UN CAMÍ, ÉS L'ESTELA que va deixant la nostra embarcació -que avança només guiant-se pels estels- i que, a mesura que avança, la mar del temps la va esvaint.

*“Caminante, no hay camino,
se hace camino al andar.
Al andar se hace camino
y al volver la vista atrás
se ve la senda que nunca
has de volver a pisar.
Caminante, no hay camino
sino estelas en la mar.”*

Antonio Machado

